

**Universiteit
Leiden**
The Netherlands

annotatie bij Vزر. Rb. Den Haag 20 maart 2002 (Hartendief/Zeeman)
Visser, D.J.G.

Citation

Visser, D. J. G. (2002). annotatie bij Vزر. Rb. Den Haag 20 maart 2002 (Hartendief/Zeeman). Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3290>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3290>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

11 De verzochte dwangsom zal worden gematigd tot € 10 000, per dag, en er zal een maximum aan de te verbeuren dwangsommen worden verbonden ad € 500 000,

12 Het gevorderde voorschot op de door De Jong gestelde schade zal worden afgewezen, nu de door De Jong gestelde schade onvoldoende gesubstantieerd is

Slotsom

13 Het vorenoverwogene leidt tot de conclusie dat de vordering onder 2.1 zal worden toegewezen, onder verbinding daaraan van een dwangsom. Zeeman zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld, in de kosten van dit geding.

14 Gelet op artikel 260 Rv dient een redelijke termijn te worden bepaald waarbinnen De Jong uiterlijk een bodemprocedure zal moeten aanspannen. Gelet op het verzoek van Zeeman om een kortere termijn dan de door De Jong verzochte termijn van zes maanden, zal die termijn worden bepaald op drie maanden.

Beslissing

De voorzieningenrechter

VERBIEDT Zeeman inbreuk te maken op de auteursrechten van De Jong op haar speeldozen en andere ontwerpen,

BEPAALT dat voor iedere dag dat Zeeman met de naleving van dit verbod in gebreke blijft, zij aan De Jong een dwangsom zal verbeuren van € 10 000,-, tot een maximum van € 500 000,-,

BEPAALT dat De Jong (tenzij zulks reeds eerder door Zeeman zou zijn gedaan) binnen drie maanden nadat dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan een bodemprocedure zal moeten aanspannen over de vraag of Zeeman inbreuk heeft gemaakt op de auteursrechten van De Jong en dat, indien De Jong zulks nalaat en Zeeman een verklaring als bedoeld in artikel 260 Rv indient, vorenstaand verbod vervalt vanaf het moment dat genoemde termijn zal zijn verstreken dan wel vanaf het moment van indiening van de verklaring,

VEROORDEELT Zeeman in de kosten van het geding aan de zijde van De Jong, tot op deze uitspraak begroot op € 246,69 aan verschotten, in het voorkomende geval te vermeerderen met BTW, en € 703,36 aan salaris,

VERKLAART dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad

WIJST AF het meer of anders gevorderde

Noot

Dirk J.G. Visser

Een speeldoos bestaande uit een kroonvormig kussen van ontworpen door De Jong, genaamd 'Hartendief', is acht seconden in beeld in een twintig seconden durende commercial van kledingketen Zeeman. De Jong vordert een verbod tezamen met een groot aantal nevenvorderingen.

Had het zover mogen komen? Neen. Zeeman was naar eigen zeggen niet van plan de commercial nogmaals uit te zenden. Zij had dat (ruim voor de zitting) onvoorwaardelijk moeten toezeggen en De Jong had geen belang meer gehad bij haar kort geding vervolgens (ook wanneer Zeeman geen boetebeding op zich had genomen). De nevenvorderingen zijn ongerechtvaardigd vergaand en worden terecht afgewezen. (Met name de vordering tot het ver-

vaardigen en uitzenden van een rectificatiecommercial is tamelijk absurd.)

Maakte Zeeman inbreuk? Ja. Er is geen wettelijke beperking van toepassing en het beroep op een buitenwettelijke beperking a la *Dior/Evora* (HR 20 oktober 1995, NJ 1996, 682 m.nt. JHS, AMI 1996/3, p. 51) wordt terecht afgewezen, zij het niet, althans niet duidelijk op de juiste gronden. In *Dior/Evora* overwoog de Hoge Raad (10362) 'dat de rechthebbende die zijn product in een auteursrechtelijk beschermde verpakking op de markt brengt, daarmee zijn recht op openbaarmaking en verveelvoudiging van die verpakking, zoals voor de verhandeling van het product vereist, in beginsel uitput' (cursivering DV). Dit in verband met 'het belang van de wederverkoper om op een in de betrokken tak van handel gebruikelijke wijze reclame te kunnen maken voor door hem te koop aangeboden waren'. In casu is echter geen sprake van een *Dior/Evora*- of daarmee vergelijkbare situatie, Zeeman verkoopt namelijk helemaal geen 'Hartendieven'. Daarom komt Zeeman geen beroep toe op een *Dior/Evora*-achtige buitenwettelijke beperking. Ook als Zeeman wel Hartendieven verkocht is zeer de vraag of een commercial als de onderhavige geoorloofd zou zijn, maar nu dat niet het geval is, is er helemaal weinig discussie over mogelijk.

Minder juist is m.i. het feit dat de Voorzieningenrechter het beroep op *Dior/Evora* mede afwijst op grond van de omstandigheid dat de naam van maakster De Jong niet is vermeld. Als Zeeman Hartendieven zou verkopen en als zij deze op de voor de verhandeling daarvan noodzakelijke wijze zou afbeelden, lijkt mij de omstandigheid dat de naam van ontwerpster De Jong niet wordt vermeld niet prohibitief. Ook de omstandigheid dat de Hartendief een prominente rol speelt lijkt me op zichzelf geen bezwaar, als Zeeman de Hartendief zou verkopen en de wijze van openbaar maken voor de verhandeling in de betrokken tak van handel gebruikelijk was (quod non). Ook kan men zich in gemoede afvragen of de omstandigheid dat Zeeman in de commercial de melodie van de speeldoos heeft gewijzigd in het Wilhelmus, wel een wijziging is van het werk waartegen de maakster zich in redelijkheid kan verzetten. Maakt de melodie, die naar ik aanneem niet door De Jong is gecomponeerd, overigens wel deel uit van het door De Jong gemaakte werk? Hoe het ook zij, in casu gaat een beroep op *Dior/Evora* niet op, omdat geen sprake is van 'een in de betrokken tak van handel gebruikelijke wijze reclame maken' van een product dat door Zeeman wordt verkocht.

De Voorzieningenrechter overweegt m.i. terecht dat in casu ook geen sprake is van verwerking van de speeldoos als een onderdeel van ondergeschikte betekenis in een ander werk, in de zin van artikel 18a van het voorontwerpvoorstel ter implementatie van de Auteursrechtrichtlijn. Acht van de 20 seconden lijkt mij inderdaad niet ondergeschikt en ook niet 'incidenteel'. In het bewuste artikel 18a is m.i. ten onrechte het vereiste weggelaten dat in art. 5 lid 3 sub 1 van de Auteursrechtrichtlijn te vinden is, namelijk dat het moet gaan 'om het incidentele verwerken van een werk of materiaal in ander materiaal'. Deze bepaling in de richtlijn staat vermoedelijk alleen toevallige verwerking van een ander werk toe. Dit omdat de nationale bepalingen waarop zij waarschijnlijk is gebaseerd – art. 31.1 van de Duitse auteurswet en par. 57 van de Duitse auteurswet –, 'toevalligheid' vereisen (zie AMI 2001/1, p. 13).

Het artikel 260 Rv-dictum klopt m.i. niet helemaal. Volgens mij is het ten eerste de bedoeling dat de termijn wordt gekoppeld aan de datum van het vonnis en niet aan het in kracht van gewijsde gaan ervan. Verder vervalt de voorziening op het moment dat na afloop van de genoemde termijn de verklaring als bedoeld in artikel 260 Rv wordt ingediend. Dus niet 'dan wel vanaf' etc. zoals in het dictum staat.